

Érezd az iramot...

STORM

vi har

Elementálok 1. könyv

„Varázslat, feszültség és elegendő fordulat,
hogy hajnalhasadtáig olvass!”

– Erica O’Rourke, a Torn trilógia szerzője

finep
selection

B R I G I D K E M M E R E R

BRIGID KEMMERER

STORM

v i h a r

Elementálok 1. könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Michaelnek:

*Nem minden lány olyan szerencsés,
hogy a legjobb barátjához mehet feleségül.*

1. FEJEZET

A Z ÖNVÉDELMI TANFOLYAMRA KÖLTÖTT HATVAN DOLLÁR kidobott pénznek bizonyult.

Becca nem érezte magát áldozatnak, amikor bement az órára – de most már igen. Láta a röplapokat az iskola környékén, amelyek a „női önvédelmi specialista” háromórás kurzusát hirdették, és égett a vágytól, hogy beiratkozzon. Az oktató viszont – igazság szerint valami Paul nevű egyetemista – az idő felét SMS-ezéssel töltötte, és boldogan zsebre vágta a pénzüket cserébe azért, hogy nem túl nagy lelkesedéssel magyarázott valamit a háritásról és a szemkitolásról. Beccának újabb szombatot kell majd kennelek takarításával töltenie, hogy megkeresse ezt az elvesztegetett pénzt.

Az öltözőszekrényben hagyta a mobilját, így csak az óra után tudta megnézni. A legjobb barátnője tizennégy SMS-t küldött az anyjával zajló dráma miatt, úgyhogy Becca megállt a folyosón, a félhomályban, hogy visszaírjon valamit. Quinneke sosem volt érénye a türelem.

Amint kisurrant az oldalsó ajtón, a hideg, éjszakai levegő csípte az arcát, azt kívánta, bárcsak vastagabb kabátban jött volna. De

legalább a beígért eső nem érkezett meg. A mostanra már kiürült parkolóban sötét volt, a kocsija egyedül gubbasztott a repedezett betonfelület közepén, egy biztonsági lámpa közelében.

Pontosan az ilyen helyzetekre figyelmeztette őket Paul. Félreeső, magányos hely, nem lehet belátni rendesen. Beccának viszont jölesett a sötétség, a csend. Szinte azt kívánta, bárcsak dohányozna, mert akkor rádőlhetne a kocsí csomagtartójára, elővehetné az öngyújtót, és neveket adhatna a csillagképeknek, miközben égeti a tüdejét a nikotin.

De jó is lenne, ha ilyen menő lennél!

A kulccsal beletalált a zárba, de az öreg Honda kilincse nem engedett. Elmormogta a kötelező imát, mégsem történt semmi. Néha átkozódnia is kellett.

Ekkor hirtelen fojtott kiáltást hallott, valakik dulakodtak, valahol távol, az aszfalton.

Megdermedt, inkább a kíváncsiságtól, mint a félelemtől. Verekedés? Itt? Láta is őket, pont az épület keleti szárnya melletti biztonsági lámpa fénycsóvájának szélén. Hárman verekedtek, kettő egy ellen, amennyire ki tudta venni. Az egyik a könyökhajlatába kapta a másiknak a nyakát, a harmadik pedig ököllel a kapálódzó fogoly hasába vágott.

Egy szót sem szóltak, emiatt az erőszak rajzfilmszerűnek, valószínűtlennek tűnt, mint amikor lenémított akciófilmet néz az ember.

A kölyök kiszabadult a szorításból, de jutalma egy gyors ökölcspás volt a fejére, amitől megtántorodott. A következő ütés a földre küldte.

Aztán meg sem mozdult. Az egyik srác belerúgott a gyomrába.

De akkorát, hogy Becca is hallotta a hangját. Amiről rögtön eszébe jutott, hogy a parkoló közepén állva bámulja őket.

Lelapult a kocsija mellé. Sípólva lélegzett. Nem akarta kinyitni az ajtót, mert a hang vagy a felgyúló fény felhívta volna rá a figyelmüket. Kihívja a rendőrséget. A mentőket. Egy egész lovasezredet.

A zsebéhez kapott, a mobiljáért.

Lemerült.

A fenébe Quinnel és a millió üzenetével! Becca káromkodva a járdára hajította a telefont. Lejött a fedele, és csörömpölve becsúszott a kocsi alá.

Jó ötlet volt, Bex!

Kilesett az első lökhárító mellett. A földön fekvő fiú magzati pózba kuporodva hevert.

Megint belerúgtak.

– Kelj fel! – suttozta.

De az nem állt fel.

Becca megpróbálta kivenni, kik ezek a kölykök. Néhányan az erőszakosabb felsőbb évesek közül. Némelyiküket személyesen is ismerte, másokat csak hírből. Talán a Merrick ikrek?

Most keselyűk módjára keringtek az áldozatuk körül. Az egyik megpiszkálta a lábával a földön fekvő fiút.

Aztán belerúgott.

– Állj fel!

– Aha – mondta a másik. – Hogy szabadultál meg tőlük?

Élesen, kegyetlenül csengett a hangjuk. Becca lélegzetét visszafojtva figyelt, és azt kívánta, bárcsak segíteni tudna valahogy. De mit tehetett volna? Rontson nekik egy üveg ásványvízzel meg a szétcsattant mobiltelefonnal? Esetleg előadhatná a „magabiztos női járást”, amit Paul mutatott.

Bárcsak lenne valami fegyvere, valami, amivel kiegyenlítettebbé tehetné az esélyeket!

Idióta. Hiszen van fegyvered!

A kocsi.

Az adrenalin jó szövetséges. Egy pillanatba sem telt, máris mászott befelé a hátsó ajtón, behuppant a vezetőülésbe, és egyenesen nekik hajtott.

Elégedetten figyelte, ahogy a fényszóró megvilágítja az arcukra kiülő pánikot. A következő pillanatban már sietve vetődtek félre az útjából. Nem a Merrick ikrek voltak, egyáltalán nem ismerte fel őket. Az utolsó pillanatban taposott a fékbe, a kocsi csikorogva, hirtelen megállt.

– Hívtam a zsarukat! – kiabált ki az ablakon. Érezte, hogy a szíve vészettül ver. – Mindjárt itt lesznek!

Ám a fiúk már eltűntek a sötétségben.

Egy hosszú pillanatig képtelen volt elengedni a kormánykereket. Végül ellazította az ujjait, és a motort tovább járattva kicsusszant az autóból.

Azt kívánta, bárcsak másik irányba állt volna a kocsival, mert a fiú nagyjából az árnyékban hevert, a fényszóró nem világította meg. Arccal lefelé hevert, vastag, sötét haját egyik halántékán vér szennyezte. Jól elbántak az arcával, feldagadt szemöldökén is vér fénylett. Az arcán horzsolások, mintha közeli ismeretséget kötött volna a járdával, és nem is csak egyszer. Fekete kapucnis pulóvere erősen megviselt állapotban volt, de a farmere sem úszta meg, az egyik nadrágszára oldalt felhasadt. A fiú lélegzett, a levegő hörögve tódult a tüdejébe, minden lélegzetvétele enyhe sípolással végződött.

Becca még nem látott senkit, akit ennyire megverték.

– Hé! – mondta. Kicsit megrázta a fiú vállát. De az nem mozdult.

Habár a srácok futva távoztak, Becca nem tudhatta, hogy nem jönnek-e vissza.

Most mi lesz, te zseni?

Az autó motorja tovább járt. A fényszóró ösvényt vágott a sötét-ségbe.

Benyúlt az ajtón, és kivette a félig üres vizesüvegét. A fiú mellé kuporodott, a farmerén keresztül érezte a járda hideg érdességét. Kezét a vízszögbe tartva vizet csorgatott a fiú arcára.

Először semmi sem történt. Morbid módon elbűvölte, ahogy a víz lemosa a vért a fiú állkapcsáról, és végigfolyik felhasadt ajkán.

A fiú hirtelen, kirobbanó módon tért magához.

Becca nem volt felkészülve rá, hogy ilyen dühödten sietséggel pattan fel a földről. Az öklei már azelőtt meglendültek, hogy a szemét kinyitotta volna.

Szerencséje volt, hogy a fiú tántorogva pattant fel. Így is alig tudott kitérni előre.

De a lendülete nem tartott sokáig. Fél térdre rogyott, kezével a jár-dára támaszkodott. Köhögött, hogy a teste belerázkódott. Aztán kö-pött egyet, úgy látszott, vért.

Most, hogy már nem a földön feküdt, Becca felismerte. Christo-pher Merrick. Chris. Tizenegyedikes volt, akárcsak Becca, de a lány nem emlékezett, hogy valaha váltottak volna kettőnél több szót. A Merrick fivérek legfiatalabbika volt, az a fajta fiú, aki meghúzza magát az osztály hátsó részén, megvetően, kihívóan bámulja a taná-rokat: merjék csak felszólítani! Az emberek békén hagyták, de úgy látszott, ez az, amit szeret. Egy önkéntes kívülről.

Ellentétben Beccával.

– Vizet adtál nekem – hörögte a fiú lehajtott fejjel.

Hangja megijesztette a lányt, aki most ébredt rá, hogy csak áll ott, és úgy szorítja a vizesflakont, hogy recseg a műanyag.

– Aha – mondta. – Azok a fiúk... Visszajöhetnek...

– Elment az eszed?

A hangjában rejlő gúny mellbevágóan hatott.

– Vicces. Én is pont ezt kérdeztem magamtól.

– Nem, én csak... csak megsebesíthettek volna...

Chris megint köhögött, aztán a járdához szorította a homlokát. Torkából rekedt nyögés szakadt fel. Megint vért köpött. A lány úgy érezte magát, mintha egy rémes tévékrimi kellős közepébe csöppent volna – olyanfajta krimibe, amelyik az erőszakossága miatt nem fut-hat a nagyobb csatornákon.

– Van mobilod? – Becca gyorsan hátrapillantott a sötétbe, de az éjszaka csendes volt. – Mentőre van szükséged.

– Egy átkozott záporra van szükségem. – A fiú mintha nevetni akart volna, de ettől öklendeznie kellett. – Szemerkélő esőre. Vagy akár csak ködre.

Félrebeszélhetett.

– Be tudsz szállni a kocsiba? Bevinnék a kórházba.

– Ne. Inkább haza.

– *Akárhova*. Csak mássz már be a kocsiba! Azok a fiúk visszajöhetnek, és én nem...

Egy kéz markolta meg a karját, meleg, húsos kéz, fájt ahogy megszorította. A sötétben megszólalt egy hang.

– Azt hitted, nem várjuk meg a közelben, hogy mi történik?

– Micsoda meglepetés! – mondta egy másik hang. – Sehol egy sziréna!

A kéz félrerántotta. Ez a srác nem az ő iskolájába járt. Idősebbnek nézett ki. Egyetemistának. Rövid, szőke haja szigorú, csupa szöglet arcot szegélyezett.

A járdáról kaparászás hallatszott.

– Ez kellemetlen lesz – mondta Chris.

A másik fiú talpra állította.

Becca tudta, hogyan kell elfojtani a fájdalmat, és nem engedni az érzelmeket kiülni az arcára.

– Eressz el! Én nem hívtam a zsarukat, de ő igen.

A szögletes arcvonások mosolyra húzódtak.

– Elvettük a telefonját.

– Szép próbálkozás volt – mondta Chris. Megint köhögött. A másik fiú oldalba vágta, mire a földre zuhant.

A lányt a karját szorító srác az autónak lökte. Fáj. Önkéntelenül is felnyögött.

– El kellett volna hajtaniod, drága.

– Á – mondta a másik. Sötét haja komor külsőt kölcsönzött neki.

– Ő lesz a desszert!

Becca ekkor felismerte a hangot. Seth Ramsey. Végzős. Részben ő volt az oka, hogy Becca befizetett erre az önvédelmi tanfolyamra.

A haverja kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a lány állát.

– Aha. Desszert.

Talán Seth jelenléte tette, vagy ami a szavaik mögött rejtett – bár-hogy is legyen, nem gondolkodott, csak a teste mozdult. A vizesüveg elrepült, a karja pedig meglendült.

Egy böké a szembe.

Becca ujjai alatt valami elmozdult. A fiú hirtelen elengedte a karját, mint aki forró vasat markol, ellökte magától, és hátrahőkölve az arcához kapta a kezét.

– Ribanc! Szemét ribanc!

Szent ég! Ez működik!

A lány nehezen lélegzett, de szabad volt.

– Fogd be a szádát, Tyler! – sziszegte Seth. – Lehet, hogy nem hívta ki a zsarukat, de te mindjárt...

– Nyugi van! Ott maradtok!

Becca első gondolata az volt, hogy a zsaruk tényleg megjelentek. Pedig csak Chris volt az, kezében a vizesflakkonnal. Valahogy talpra állt, és bár kicsit bizonytalanoknak tűnt, a támadói elcsendesedtek.

Chris tétova lélegzetet vett.

– Meg ne mocsanjatok! Különben tesztek róla, hogy ne is tudjátok!

És vajon hogyan?

– Aha, persze – mondta Seth. – Ez csak egyetlen üveg!

Chris megrázta a flakont. A víz lötyögött benne.

– Kipróbáljuk?

Minden bizonnyal elment az esze.

A fiúk mégis elhátráltak.

– Nyugi, ember! – mondta Tyler. – Csak hülyéskedünk.

– Aha! – Chris ismét durván felnevetett, aztán végigsimított feldagadt ajkán. – Tényleg, éreztem. Még egy lépést hátra!

Engedelmeskedtek.

Becca úgy bámult Chrisre, mintha az üveg a kezében pisztollyá változott volna, vagy pillangókéssé, vagy bármivé, ami félelmetesebb egy Aquafina feliratú műanyag flakonnál.

– Becky! – mondta Chris. – Szállj be a kocsiba!

– Becca – javította ki a lány automatikusan. Hangja rekedten csengett, a kezét még mindig ökölbe szorítva tartotta.

– Az isten szerelmére! – A fiú tekintete balra siklott. – Szállj már be a kocsiba!

A lány bemászott a vezetőülésre, és a biztonsági övvel kezdett babrálni. Várta, vajon mikor száll már be a fiú, mikor az kivágta a hátsó ajtót, és szinte beesett rajta.

– Indulj!

Becca rátaposott a gázpedálra, mire a kocsi kifarolva előrelendült az épület felé. Szíve majd' kiugrott a helyéről, nagyot rántott a kormányon. A kocsi még egyszer megcsúszott, mielőtt egyenesbe jött volna.

Chris káromkodott.

– Azért kinyírnod nem muszáj a nagy sietségben! – Köhögött. – Ezt talán mondanom kellett volna.

A kocsi kisuhant a parkolóból, ráfordultak a főútra. Padlógázzal gyorsított, mintha bankot raboltak volna. A lány zihálása betöltötte a szűk utasteret. Házak suhantak el mellettük, de másik járművel még nem találkoztak.

Az Old Mill Road végén lévő stoptáblánál alig lassított. Csikorgva fordult be a kereszteződésnél.

– Hé! – Chris hangja halkan csengett. – Nyugi! A kocsijuk a menza túloldalán volt. Most már lassíthatsz.

A lány lába felengedte a gázpedált.

– Mit akartak tőled? Az a srác nem a mi iskolánkba jár.

– Már nem. – A fiú szünetet tartott. – Kösz!

Becca nyelt egyet. Mit lehet erre mondani? A „szívesen” nem illett a helyzethez. Igaz, a „kösz” sem.

– Vigyelek be a kórházba?

– Ne, inkább haza! – A fiú lélegzete elakadt, mire Becca ránézett a visszapillantó tükörben. Chris szeme félig lecsukódott. Hangjában irónia csendült:

– Ha nem bánod.

Becca ezt nem tartotta jó ötletnek, de mit tehetett volna? Erővel vonszolja be a sürgősségi osztályra?

– A szüleid nem fognak kiborulni, ha meglátnak?

Megint az a durva nevetés.

– Valószínűleg *én* borulnék ki, ha meglátnám őket.

Szavait mennydörgés szakította félbe. Esőcseppek jelentek meg a szélvédőn.

– Remek – mondta a fiú. – Most bezzeg esik!

Lehet, hogy fejsérülést szenvedett.

– Hol laksz?

– A tűzoltóságtól északra. A Chautaugán. A miénk a kék ház az utca végén.

Becca bólintott, keze elfehéredve szorította a kormányt. A fiú egy pillanatra megint elcsendesedett, és amikor Becca hátranézett, látta, hogy őt bámulja. Kék szemek. Szép szemek, jegyezte meg magában Becca – fürkésző, intelligens pillantás, barna hajjal keretezve.

A fiú elvigyorodott. A vágásokkal, horzsolásokkal az arcán kicsit ijesztő látványt nyújtott.

– Bizonyára arra gondolsz, hogy az életemmel tartozom neked.

A lány visszafordította a tekintetét az útra.

– Nem – csattant fel. – Csak hatvan dollárral tartozol.

– Számlát küldesz a hőstettedért?

Hangvétele könnyednek tűnt, mégis hallani lehetett, szinte zihál az erőlködéstől. Egyetlen pillantás a tükörbe, és Becca máris megállapította, hogy a fiú feje hátrahanyatlott a fejtámlára.

– Komolyan úgy gondolom, hogy be kellene vigyelek a kórházba. Minden bizonnyal eltörött a bordád.

És agyrázkódásod is lehet.

– Onnan felhívnák a szüleidet.

– Miért? Szerinted van Ouija táblájuk?*

* Szellemidéző szeánszokon használt, betűkkel ellátott tábla, amelyre a szeánsz résztvevői ráhelyezik az ujjukat, és a tábla mozgásával túlvilági üzeneteknek vélt szavak rajzolódnak ki. (*A fordító megjegyzése.*)

Becca aggódva nézett Chrisre. A fiú szeme tágra nyílt.

– A szüleim meghaltak, *Becca*. Le tudnád tekerni az ablakot?

Talán a friss levegő majd segít. Becca megnyomta a gombot, hogy a fiú melletti ablak lejjebb ereszkedjen, de csak pár centit, nem akarta, hogy beessen az eső.

Chris felsóhajtott.

– Köszí!

A fiú egy mérföldön át semmit sem szólt, és amikor a főiskola melletti lámpához értek, Becca feléje fordult. A szeme csukva volt.

– Chris?

Semmi válasz.

– Chris!

Semmi.

– A fenébe! – suttogta a lány.

2. FEJEZET

A CHAUTAUGA COURT VÉGÉN ÁLLÓ kétemeletes, kék ház kétezer négyzetméteres telken magasodott. Kétszer akkora volt, mint Beccák háza – az ilyenfajta ingatlanhoz jobban illik a labrador retriever, a kerti grillezés, mint a ruhaszárító kötél vagy egy lerobbant kocsi. A földszinti ablakokban szinte vakító fény világított, egyértelműen volt otthon valaki.

Azt mondta, hogy a szülei meghaltak. Vajon a nagyszüleikkel éltek?

Megállt a kocsifelhajtón parkoló, újabb fajta, hibrid meghajtású városi terepjáró mögött. A sötétvörös színben pompázó, a garázs fölötti fényeket visszatükröző autó nem úgy nézett ki, mint amit egy nagymama vezet. A ház homlokzatát érdekes, buja, drága tájkertészeti megoldásokkal emelték ki. A feljáró mellett vastag, formára nyesett bokrok és fák álltak, távolabb rododendronok, a veranda lépcsői mellett pedig krizantémok nyíltak.

Valaki nagyon is gondját viselte ennek az udvarnak. Lehet, hogy nem is itt laknak? De ez volt az egyetlen kék ház. Becca eltöprengett, vajon tényleg képes lesz-e bekopogtatni az ajtón, és elmondani, hogy a hátsó ülésen valami vérző, eszméletlen kölyköt hozott?

Chris még mindig egyenesen ült, de a lélegzete egyre aggasztóbbnak hangzott. Hörgés és sípolás követte a zihálást. Becca nekifeszült a kocsiajtónak, mire az kinyílt, majd a pulóvere zsebébe dugta a kezét, és behúzta a vállát, védekezésül a hűvös szeptemberi eső ellen.

Ahogy közeledett a házhoz, igyekezett felkészülni rá, hogy vagy fiatal, menő nagyszülőkkel, vagy középkorú nagynénivel és nagybácsival fog találkozni. Ehelyett egy szakadt külsejű, húszas évei elején járó srác nyitott ajtót.

Becca egy pillanatig dermedten állt. Érezte, hogy az eső a hajáról a nyakába csepeg.

A fiú kicsit hasonlít Chrisre, gondolta, neki is barna a haja és határozott az álla. De amíg Chris haja rövid volt, a ruhái pedig megfelelő méretűek és divatosak, addig ez a srác úgy nézett ki, mintha épp most ébredt volna fel, és nem érdekelné a megjelenése. Bók lett volna viseltesnek nevezni a farmerét. Becca azon nem is csodálkozott, hogy mezítláb van.

A fiú szeme – barna, nem kék – összehúzódot.

– Kicsit túlkoros vagy ahhoz, hogy sütit árulj, nem?

Ütődött alak.

– Itt lakik Chris Merrick?

– Aha. – A srác megint végigmérte tetőtől talpig, és a lánynak egyáltalán nem tetszett a pillantása. Úgy nézett ki, mintha mondan akarna még valamit, de aztán beérte ennyivel:

– Nincs itthon.

– Ne mondd. Én is tudom, mert eszméletlenül fekszik a hátsó ülésen.

– *Micsoda?* – A fiú szeme elkerekedett, és most végre mintha ránézett volna. Meg se várva a választ, hátrahajolt, hogy beüvöltsön a házba:

– Nick!

Aztán megragadta a lány vállát, félretolta, nem is túl gyengéden, és lerobogott a verandáról. A lány vívódott, kövesse-e, vagy várjon, de ekkor az ég szinte kettényílt, és a villámot éktelen mennydörgés követte. Becca megremegett, megdörzsölte a karját, és hátralépett hogy közelebb kerüljön a házhoz.

– Félsz a vihartól?

Becca ugrott egyet ijedtében. A hang a háta mögül jött. Erővel kényszerítette magát, hogy leeressze engedelmeskedni nem akaró karjait, és igyekezett könnyednek tűnni.

– Nem – hazudta, és félig megfordult. – Én csak...

Szemtől szemben állt a sulis egyik legszexibb srácával.

A nyelve megbicsaklott. Persze látta már a Merrick ikreket az iskolában. Mégis, megpillantani egyiküket a folyosó végéről nem ugyanaz, mint tizenöt centire állni tőle, úgy, hogy az ember szeme nem tud betelni a látvánnyal, ahogyan feszül a hosszú ujjú póló az izmos vállán, és a nyomokban borostás állkapoccsal, meg a mélykék szemekkel.

Ezek a szemek most egy kicsit túlságosan is alaposan tanulmányozták őt, és egy szikrányi gúny bujkált bennük.

Nick Merrick pontosan tudatában volt annak, milyen jól néz ki, és tudta azt is, hogy a lány figyel.

Becca leeresztette a vállát, és úgy tett, mintha nem érezné, hogy elvörösödik az arca.

– A testvéred verekezésbe keveredett. – A kocsija felé intett: az ápolatlan srác már félig a hátsó ülésen térdelt. – Hazahoztam.

Nick elpillantott mellette, és felsóhajtott – majdnem ingerülten.

– A francba, Gabriel.

Az ikertestvére. Becca megrázta a fejét:

– Chris.

A fiú már elindult a lépcső felé, de most megállt, és ránézett:

– Chris?

– Aha. A testvéred. Chris. – Nem tudná végre abbahagyni azt, hogy idiótának hangzik? – Az edzőterem mögött verekedésbe keveredett, és...

Bumm! A mennydörgésbe beleremegett a ház. Becca összerezsent, és elnémult.

De Nick már amúgy sem figyelt rá. Leugrott a verandáról, végigrohant a feljárón, és segített a másik srácnak kiemelni Christ a kosiból. Két oldalról támogatták, és nyitva hagyták a koci ajtaját. Chris mintha maga is segíteni akart volna, lábával igyekezett fogást találni a földön.

– Segítsek? – kiáltotta Becca.

A hosszú hajú srác rámeredt.

– Nem kell. Elég volt, amit csináltál.

Nick átkozódott:

– Hagyd már békén, Michael!

Mintha csak Becca verte volna kékre-zöldre Christ!

– Nézzétek, én be akartam vinni a kórházba, de...

Mennydörgött, és még jobban rákezdett az eső.

Egyre sűrűbben zuhogott. A monoton zaj eltompította Becca hallását, és a verandán marasztalta. A járdán álló három fiú azonnal csuromvizes lett. Chris arcán az esővíz elkeveredett a vérrel, és oldalt lemosta róla. Villám ragyogott fel, fényénél Chris arca sápadtabbnak, a horzsolásai sötétebbnek tűntek. Az alatt a két perc alatt, amíg a verandán állt, Becca elfelejtette, milyen komolyak is a sérülései. Csúnya sebeket szerzett.

Felvonszolták a lépcsőn. Térde megroggyant, amint fedett helyre értek.

Nick dörögve kapta el:

– Gyerünk már, Chris!

– Hol volt ma este? – csattant fel a másik srác. – Azt hittem, iskolában van. Ha Gabriel keverte bele a...

– Az iskolában volt – vetette közbe Becca. – A parkolóban pedig...

– Igen? – Michael őt kezdte méregetni. – És *te* mit csináltál ott?

– Ezt tartogasd későbbre, Michael! – Nick hajáról a szemébe csepegett a víz. Nem Beccára, hanem a másik srácra nézett, és fejével az ajtó felé intett. – Előbb vigyük már be!

Becipelték Christ az ajtón, és az idegesen izgó-mozgó Beccát a verandán hagyták. Kezével az ajtófélfának támaszkodva azon gondolkodott, vajon akarják-e, hogy bemenjen, és magyarázatot adjon.

Elég volt, amit csináltál...

Hálátlan alak.

Kocsija hátsó ajtaja nyitva állt, az eső valószínűleg már eláztatta a hátsó ülést. Felhajtotta a pulóvere gallérját, és végigszaladt a feljárón. Érezte, ahogy az eső a haját és az arcát verdesi.

A hátsó ülés fele csuromvizes volt. Átkozódva csapta be az ajtót, aztán küszködni kezdett a vezetőülés ajtajának kilincisével.

Villám ragyogott fel az égen.

– Hé!

A hang a sötétből jött, közvetlenül a füle mellől. Becca megperdült, a kocsihoz lapult. Tylerre és Sethre gondolt, meg arra, amivel fenyegették.

Pedig csak Nick volt az. Szeme ilyen messze a veranda fényeitől egész sötétnek látszott.

– Bejössz egy percre?

Hangja keresztülhatolt az esőn, erőteljes volt, mintha nem is két félig-meddig idegen beszélgetne a felhőszakadás kellős közepén.

A fiú összevonta a szemöldökét, és kisimított egy nedves tincset a homlokából. A haja az esővíztől kicsit szerteállt.

– Na, mit szólsz hozzá?

Becca elfordult, hogy tovább küzdjön az ajtó kilincisével.

– Ne erőlködj! A másik srác nem volt túl szívélyes.

A fiú kinyújtotta a karját, és nem engedte kinyílni az ajtót – nem mintha az ajtónak segítségre lett volna szüksége.

– Michael rendes srác. Nézd... – Tétovázott, Becca pedig figyelte, hogyan csorog le a víz a fiú alkarján. – Meséld el, mi történt Chrisszel!

Na tessék. Igazi féltés volt a hangjában. És ez elég volt ahhoz, hogy megint megforduljon, és kitörölje az esővizet a szeméből. Chris félig öntudatlan szavai jutottak eszébe, amit a parkolóban mondott.
Egy átkozott záporra van szükségem.

Becca Chris testvérére bámult.

– Bőrig ázom.

– Akkor gyere be! Szárítkozz meg! – Arca a hangjával együtt komorult el. – És meséld el, kinek a seggét kell szétrúnunk.

Nick adott neki egy törülközőt. Valójában inkább odahajította neki. Beccáról csöpögött a víz a konyhai járólapra.

– Lecserélem a pólómat – mondta a fiú. – Hozzak neked is valamit?

Egy másodpercig csak bámult rá Becca; azon töprengett, vajon ennivalóra vagy ruhára gondol. Amikor észrevette, hogy a szája mozog, de hang nem jön ki rajta, gyorsan megrázta a fejét.

Azután egyedül maradt. Most, hogy végre megtehetette lerogyott egy székre, és remegni kezdett. Ebben a házban nem lakik nő; ezt a konyhát elnézve egyértelműen meg tudta állapítani. A papírtörölő tartója üresen állt, a mosogató pedig ki se látszott az edények alól. Valaki főzött egy kanna kávé, de már régen kihűlt. A konyhapult viszont egész tisztának tűnt Sima gránitlap, még mindig megvolt a csillogása, és nem volt tele morzsával. A mosogató feletti ablakon nem volt függöny, és a sütő fogantyúján sem lógott puha kéztörölő.

Becca anyjának ritkán jutott ideje arra, hogy főzzön, a konyhája mégis maga volt a meleg családi fészek. Az asztalon mindig állt egy tál friss gyümölcs, a rágcálnivaló sosem fogyott ki, és véletlenül sem támadt az embernek az az érzése, hogy nem szívesen látott vendég.

Ez a konyha is szép lehetett volna. Kétszárnyú ajtó vezetett belőle a hátsó verandára, és volt elég hely egy nagy asztalnak és egy főzőszigetnek. Ám mivel semmi sem utalt benne családi életre, inkább olyan érzést keltett, mintha egy munkahelyi konyha lenne.

Becca gyorsan kicsavarta a vizet a hajából a törülközővel. Nem tartozott azok közé a lányok közé, akik szexin néznek ki vizes hajjal. Sötét tincsei elnehezedve lógtak a tarkójára. A víztől csomókba állt össze a haja. Ujjjaival kifésülte a tincseket a homlokából, pedig tudta, hogy az arca így jellegtelennek és sápadtnak, szürke szeme pedig hatalmasnak fog tűnni. Nedves pulóvere cipzárját nyakig felhúzta, bár ettől csak még jobban hozzátapadt a nedves hideg a testéhez. Egy fiúkkal teli házban, vizes pólóban üldögetni... Nos, ez nem tűnt a legjobb módszernek, hogy megőrizze a jó híret.

Jó hír? Haha!

A bejárati ajtó becsapódott, majd súlyos léptek hallatszottak az előszobából. Becca felegyenesedett ültében, és összegöngyölte az ölében a törülközőt. Vajon ez most egy felnőtt lesz? Valaki tekintélyesebb, mint Michael? Nick még nem ért vissza, és fogalma sem volt, hogyan fogja megmagyarázni a jelenlétét.

A léptek egészen a konyháig jöttek. Nem felnőtt. Csak egy villanásnyi déjà vu: Nick ikertestvére.

Mivel egyiptetűű ikrek voltak, ugyanolyan lehangolva nézett ki, mint a testvére. Gabriel viszont koszosan toppant be, haja csapzottan lógott, az egyik orcáján pedig sáros csík húzódott végig. Nedves kapucnis pulóvere látott már jobb napokat, és a rövidnadrágja sem nézett ki sokkal jobban. Az Old Mill High gimnázium élénk színei, a vörös és a kék, igyekeztek kilátszani a fű- és sárfoltok közül, de nem sok sikerrel. Lábszárvédőt és stoplis cipőt viselt. Sarat és fűszálakat hordott be a konyhába.

Becca anyja ettől idegrohamot kapott volna.

Már nyitotta a száját, hogy magyarázkodni kezdjen. Azt várta, hogy a fiú meglepődik, köszön, bemutatkozik, és megkérdezi, mi járatban van itt.

Abba is belenyugodott volna, ha a fiú legalább nyugtázza valahogy a jelenlétét.

De alig pillantott rá, ahogy a hűtőhöz lépett. A lány figyelte, ahogy kivesz az egyik polcról egy üveg energiatalt, és megissza a felét, miközben a hűtő tartalmát fürkészi.

– Szia! – mondta Becca, hátha nem tűnt fel neki az élő, lélegző női lény, akit pedig az ajtóból nézve nem lehetett nem észrevenni.

A fiú meg sem fordult.

– Szevasz.

Azután becsapta a hűtő ajtaját, és letette az üdítősfalakont a konyhapultra, majd kutatni kezdett a szekrényekben. Elégedettnek tűnt, hogy éppen csokoládés kekszet talált, ugyanis megragadta az italát, és ledobta magát a Beccával szemközti székbe.

Fű, kosz és izzadság szaga áradt belőle, és annyira hasonlított Nickre, hogy Beccának óvakodnia kellett, ne bámulja.

A fiú feltépte a csomagolást, és kiszedett három kekszet, majd a csomagot az asztal közepe felé tolta.

– Kérsz?

– Köszönöm, nem. – Meg kellett köszörölnie a torkát, hogy ki mondja a nyilvánvalót. – Bizonyára... izé... csodálkozol, hogy mit keresek itt.

– Á! – Belekortyolt a Gatorade-be, aztán az ingujjába törölte a száját. – Nálunk nem számít különleges dolognak egy ismeretlen lányt találni a konyhában.

– Bájós.

Erre felpillantott, és szemében pajkos fény csillant.

– Abban viszont biztos vagyok, hogy te különleges vagy.

Tulajdonképpen ennek fel kellett volna bosszantania Beccát Michael ridegsége és Nick „hé, bébi, miért nem jössz be?” című száma után. De Gabriel kihívó évődése egyenes volt, bizonyos értelemben. A fiú azt várta tőle, hogy lányként reagáljon, és dohogva fonja keresztbe a karjait. Látta rajta.

– Egyáltalán nem vagyok különleges. – Meggondolta magát, és mégiscsak vett a kekszből. – Csak hallottam, hogy szólítják a számomat, és gondoltam, megjelenek.

A fiú vigyorgott.

– Ne mondd, hogy Nicky miatt vagy itt!

Ez most sértés akart lenni? Becca összevonta a szemöldökét.

– Nem. Christ hoztam haza.

– Ennek nem fordítva kellett volna lennie? – Kivette a negyedik kekszet a csomagból.

A lány megrázta a fejét, és már nyitotta volna a száját, hogy megmagyarázza, de ekkor a fiú szeme összeszűkül, pillantása fürkészővé vált.

– Várj csak! Ismerlek valahonnan.

Ez valószínűnek tűnt, mivel a focicsapatban játszott. Drew McKay volt a csapatkapitány, és Drew-nak meg a barátainak volt köszönhető, hogy Becca a fiúöltözőben találgatások tárgyává vált, amióta a múlt hónapban megkezdődött az iskola.

Becca vett még egy kekszet.

– Nagyszerű detektív munka, Sherlock. Egy iskolába járunk.

A fiú megrázta a fejét.

– Nem arra gondolok. Mi a neved?

Persze hogy nem tudja. A lány előtt megvilágosodott, hogy hogyan fog folytatódni ez a beszélgetés.

„Becca – mondja majd. – *Becca Chandler.*”

A fiú tekintete pedig majd elsötétedik a felismeréstől, mosolya vi-
gyorba fordul, ő pedig hosszú percekig hallgathatja majd az előadását arról, hogy miféle tehetséget tulajdonítanak neki.

De lehet, hogy nem fog hosszú percekig tartani. Egyre ügyesebben volt képes elkerülni a dolgokat.

– Becca – válaszolta. Azután, tudva, hogy a fiúk ritkán hagyják ki az alkalmat, ha magukról beszélhetnek, megkérdezte: – Focizol?

A fiú bólintott, majd ivott még egy korty energiatalt.

– Hát, valójában Nick focizik. Nem engedik, hogy kettőnél több csapatban is játsszon valaki.

Becca felvonta a szemöldökét.

– Úgy teszel, mintha a testvéred volnál? És ez senkit sem zavar?

– Kit zavarna?

Az igazgatót. Az iskolaszéket. A csapatot.

Becca csak bámult rá.

– Tudják az emberek, hogy mit csináltok?

– Lehet – vont vállat a fiú. – De ki tudná bebizonyítani?

– Én. – Nick jött be az ajtón, száraz farmerben és fekete pólóban.

Kihúzta a testvére melletti széket, és leült.

– Téged nem érdekel – Gabriel rá sem pillantott, csak odatolta neki a kekszet. Nick hármát vett ki.

Becca meg akarta kérdezni, hogy van Chris, de nem ismerte olyan jól, és kínos lett volna kérdezősködni. Pulóvere nedves ujjával babrált.

Nick figyelte.

– Christ eléggé elpáholták. – Szünetet tartott. – Köszönöm, hogy hazahoztad.

Gabriel odafordult hozzá.

– Mi történt Chrisszel?

Nick a lány felé intett a fejével.

– Őt kérdezd!

Becca a füle mögé igazított egy vizes hajtincset.

– Csak a végére értem oda. Két srác agyba-főbe verte.

Gabriel dühe úgy lobbant fel, mint a láng a gyufa végén. Könnyed mosolya eltűnt, és félig kiemelkedett a székéből.

– Két srác agyba-főbe verte *Christ*? Kik? Hol?

Hevessége meglepte Beccát, és bele is telt egy másodpercbe, mire összeszedte magát. Örült, hogy kész válasszal szolgálhat.

– Ó... az edzőterem mögött. Seth Ramsey volt az egyik. A másik nem az iskolánkba jár, de Chris azt mondta, hogy régebben oda járt. Azt hiszem, Tyler a neve.

– Tyler. – Gabriel az ujjperceit ropogtatta, aztán a vállával körzött. – Komolyan mondom, Michaelnek meg kellett volna ölnie azt az idiótát, amikor megvolt rá a lehetősége...

– Nyugi! – Nick megragadta a testvére karját. – Chris magánál volt?

– Aha. – Mindketten kicsit túl határozottan néztek rá, és Beccának eszébe jutott, miért gondolta először azt, hogy ők lehetnek a támadók a parkolóban. Legszívesebben egy méterrel hátrább tolta volna a székét.

– Akkor már öntudatlan volt, amikor megfutamítottam a srácoakat, de aztán adtam neki egy kis vizet...

– Megfutamítottad őket? – Gabriel hangja hitetlenkedő volt. Tetőtől talpig végigmérte a lányt. – Te?

– Vizet adtál neki? – kérdezte Nick.

– Igen. – Megnyalta a száját, és ide-oda járt a pillantása közöttük. – És igen. – Habozott egy kicsit, majd elmagyarázta, mi történt.

Ahhoz a részhez ért, amikor Chris a vizesflakkonnal felszerelve szembeszállt a támadóival, és most bárhogya is igyekezett, nem tudta úgy előadni, hogy értelmesnek hangozzon. Biztosan rosszul emlékezett.

Meg ne moccanjatok!

Különbenteszek róla, hogy ne is tudjatok!

– Miért adtál neki vizet? – Michael keresztbe font karral támaszkodott az ajtófélfának.

A kérdés készületlenül érte Beccát.

– Nem is tudom... Öntudatlan volt, és a telefonom lemerült... és...

– Szóval tudtad.

Lemaradt volna valamiről?

– Mit tudtam?

– Ne játszadozz velem! Tudtad, hogy a víztől majd magához tér.

Mi a fene?

Az ikrekre pillantott, de nem segítettek.

– Reméltem, hogy magához tér!

– Persze hogy remélted!

Nick felsóhajtott.

– Jézusom, Michael! Vegyél már kicsit vissza! A mi iskolánkba jár. Chris osztályába.

Gabriel visszaereszkedett a székre, és ingerült pillantást vetett az ajtó felé.

– Aha, nagyokos. Ha fel akarod húzni magad valamin, miért nem nézel be az üres hűtőszekrénybe?

Michael nem vette le a szemét Beccáról.

– Nem gondoljátok, hogy minden gyanúsán egybevág? Tyler kétszer nagyobb nála. Menjetek, nézzétek meg, mit művelt Chrisszel, és mondjátok meg nekem, elhiszitek-e, hogy megfutamította őket!

Gabriel abbahagyta a vigyorgást, és az ikertestvérére nézett.

– Annyira komoly?

Nick Michaelre pillantott, majd bólintott.

– Eléggé.

Most mind a hárman a lányra néztek, ő pedig érezte a levegőben lógó fenyegetést.

– Nézzétek, csak segíteni akartam Chrisnek. – Nickre pillantott, és összegöngyölítette a törülközőt. Készült letenni az asztalra.

– Megmondtam nektek, ki tette ezt. Nem akartam belecseppenni valami... Nem is tudom, vérbosszúba, bandaháborúba, vagy akármi is ez az egész...

– Ugyan már! – Michael kiegyenesedett, és betöltötte az egész ajtónyílást. Becca hirtelen ráébredt, hogy így elzárja a kijáratot. – Azt várod, hogy elhiggyem, egymagad elijesztetted Tylert? És *hagyta*, hogy hazahozd Christ?

– Tyler megragadta a karom. – Becca nyelt egyet, és bármiféle indok nélkül bűnösnek érezte magát. – Beleböktem az ujjammal a szemébe, és beugrottunk a kocsiba.

Gabriel elmosolyodott, és ez némileg oldotta a dühöt az arckifejezésében.

– Bírom ezt a csajt.

– Beleböktél a szemébe – szólalt meg Michael.

– Aha.

– Tylernek.

Becca szája kiszáradt, megint meg kellett nyálnia az ajkát.

– Mi az, bemutatót akarsz?

Michael belépett a konyhába. Becca ösztönösen felállt a székéből, és hátrálni kezdett a főzősziget felé.

Michael megállt, és összehunyorította a szemét.

– Mitől félsz?

Becca már-már azt kívánta, bárcsak hagyta volna Christ a feljárón. Kulcsosomója a zsebében volt, érezte, ahogy az ujjai az acél köré fonódnak. A lakás- és a kocsikulcsa lüktetett az ízületei közt.

– Tőled.

– Én eddig azt hittem, *csak segíteni akartál*. – Tisztán ki lehetett venni a szarkazmust a szavaiból. Michael még egy lépést tett felé. – Miért *félnél* tőlem?

A lány nem értette a hanghordozását. Aggodalom is csendült benne, de egy örült sorozatgyilkosra is emlékeztetett. Hátralépett még egyet, a főzősziget mögé került, mígnem rájött, hogy ez kész macska-egér játék.

– Hagyd abba!

Michael rámeredt.

– Nem mész innen sehova, amíg el nem mondod nekem az igazat!

Gabriel kivett egy kekszet a csomagból, majd hátradőlt a székében.

– Én a csajra fogadok.

Én nem.

Michael még egy lépést tett feléje.

– Nos, mi lesz? Nem akarsz megpróbálkozni egy másik sztorival?

Most a sziget és a konyhapult között állt, elzárta a lány útját az ajtóhoz. Elég közel volt hozzá, hogy megérintse, elég közel, hogy megragadja. Becca egyre csak Paul szavait hallotta a fejében, aprócska részleteket a tanfolyamról. *Szemkontaktus. Célzás. Önuralom. Egyensúly.*

Azután már cselekedett is. A fiú hasába öklözött, és megkísérelt elsiklani mellette, ki az előszobába. De a fiú elkapta a karját.

– Hé! – mondta Michael. – Várj egy pillanatot!

Az arca felé lendítette a kulcscsomót, de célt tévesztett, és csak a vállát találta el. Megpróbálta megrúgni, az ágyékába térdelni, mind-egy, csak engedje el. Fogalma sem volt, hogy az ütései, rúgásai találtak-e. A fiú keze a kapucnis pulóverét szorongatta, ő pedig kicsuszszant belőle. Érezte, hogy a blúza felcsúszik a mellkasán, de nem érdekelte. Kibújt a nedves ruhából, és most szabad volt, rohanhatott az ajtó felé.

Érezte, hogy a fiú közvetlenül mögötte van.

A talpa csattogott a hall padlóján. Megragadta a kilincsgombot. Az ajtó kitárult, és Becca kirobbant a sötétségbe. Megcsúszott a nedves lépcsőn, és átfutott a fűvön, az autója felé.

Megdörrent az ég, a fű után sár következett. Rátapadt tornacipőjére. Térdel a földre zuhant. Keze a sárba markolt. Megcsúszott és ide-oda billegett, igyekezett fogást találni a talajon, de nem sikerült. Ujjai mintha beleakadtak volna a fűbe, a gyökerek szinte megragadták a kezét, és a földön tartották.

Egy kéz megragadta a karját, és talpra rántotta. Forgott körülötte a világ, a szeme igyekezett lépést tartani vele. Láta a ház kivilágított homlokzatát, az ikreket a verandán, és a bosszúságot Michael arcán, ahogy próbálta lefogni.

A fiú mögött, az első emeleten, Chris arca jelent meg az ablakban. Végignézte az egész jelenetet.

Becca lélegzete akadozott. Ficánkolt, hogy kiszabaduljon, de Michael szorítása erős volt.

– Várj egy pillanatot! – mondta. – Nem foglak...

Megint megdörrent az ég. Ömlött az eső, síkossá tette a lány bőrét.

Hirtelen erősebbnek érezte magát. Felélénkítette az eső hűvöse. Küzdött Michaellel, birkózott a szorításával. Karja kicsusszant a fiú kezéből, mintha a víz kiszabadította volna. A lába fogást talált, a sár sűrűbb lett alatta, és hirtelen másfél méterre volt Michaeltől. Azután háromra. Majd ott volt az autónál.

Feltépte a hátsó ajtót, és beugrott a kocsis hátsó ülésére. Odakapott a kallantyúhoz, hogy bezárkózzon. Kezével lecsapta a zárat, és előremászott a vezetőülésbe.

A kulccsal már beindította a kocsit, mire rájött, hogy Michael nem üldözi. Már vissza is ért a verandára, az ajtón kiáradó fényben állt.

Chris eltűnt az ablakból. A szélvédőt csapkodta az eső.

Zihálva lélegzett.

Senki sem követte.

Tényleg megragadta, vagy nem? Kergette a konyhában?

Vagy megint félreértette a helyzetet? Láta, hogy már tudomást sem vesznek róla. Úgy mentek be az ajtón, szépen sorban, mintha csak egy szokott vendéget kísértek volna ki.

Hátramenetbe kapcsolt, és visszatolatott a felhajtón.

3. FEJEZET

CHRIS FEKÜDT A SÖTÉTBEN, hallgatta, hogyan veri az eső a házat. A lélegzetvétel is fájt neki. Fájt mindene. Nem vesződött vele, hogy levegye magáról a vizes ruhát, és nyitva hagyta az ablakot, hogy belélegezhesse a nedves levegőt. Az eső hívta, a cseppek könyörögtek neki, hogy csatlakozzon a felhőszakadáshoz, ígéreteket suttogott neki, amelyeket még nem értett teljesen.

A házra csend ült. A testvérei is csendben voltak. A magányt és a csendet nagyra értékelte, és élvezte, amíg csak lehetett. A tapasztalat azt súgta, egyik sem tart sokáig.

Az eső bevágott az ablakon, cseppekbe gyűlt a víz az íróasztal lapján.

Hívogatta.

– Később! – mondta.

Jó isten, ez ő volt? Úgy hangzott, mint egy kilencvenéves láncdohányos.

A kilincs gombja lassan elfordult, sóhajtván hallgatta a nyikorgást, ahogy az ajtó kitérült. A folyosóról beszűrődő fény háromszög alakú foltot vetett a hálószoba hátsó falára, de nem fordította a fejét a látogatója felé.

Tudta, hogy Michael az, még mielőtt a testvére megszólalt volna.
– Azt hittem, már elaludtál.

Chris nem szólt semmit. Bámulta a mennyezetet, és várta a szidást, amire számított. A verekedés miatt, a képességei használata miatt, és azért, mert segített Beckynek.

Becca. Elmosolyodott.

– Miért mosolyogsz?

Ettől mindjárt elmúlt a jókedve.

– Semmi. – Chris felemelte az egyik kezét. – Mondd el, amit akarsz, aztán hagyjál!

Michael habozott.

Chris gyűlölte ezt. Ezt a távolságtartást, ezt a szülői pózt. Még mindig emlékezett a nyárra, amikor betöltötte a kilencedik évét. Michael éppen akkor szerezte meg a jogosítványát. Nem barátokat vitt el először kocsikázni, nem az ikreket, akik idősebbek, okosabbak voltak nála, és mindent megkaptak, amit csak akartak. *Christ* vitte magával. Gyorsan hajtottak, belesimultak a mellékutak kanyarjaiba, egészen Annapolisig elmentek. Azután apa terepjárójának csomagtartóján ültek, szénsavas üdítőt ittak, és nézték a csónakokat a Severn folyón.

Régebben úgy gondolta, Michael a vízen is képes járni.

Most a legtöbbször arra gondolt, hogy Michael egy seggfej.

A testvére belépett a szobába. Chris érezte, hogy mellé lép, de a tekintetét továbbra is a mennyezetre szegezte. Ha Michael belefogott a hegyi beszédbe, az általában nagyon kínos volt. Még arra is képes volt, hogy ráüljön az ágy szélére – már csak a hatás kedvéért.

Most azonban állva maradt, és halk hangon így szólt:

– Kijössz üldögdélni egy kicsit?

Chris oldalra fordította a fejét, és egy pillanatra elhomályosodott a látása. Amikor a szeme végre megint hajlandó volt fókuszálni, felnézett a bátyjára. A fény a háta mögül világított, így Michael arca árnyékban maradt, barna szeme nagyon sötétnek tűnt, mint amilyen az anyjuk szeme volt. A többieknek kék a szeme, mint az apjuknak.

Amikor a szüleik meghaltak, Chris utálta, ha felébredt az éjszaka közepén, az anyjára lett volna szüksége, a bátyja jelenléte nem tudott vigaszt nyújtani a számára. Neheztelt, amiért Michael arcában ezeket a szemeket látta, és mégsem találta meg bennük, amire szüksége lett volna.

Michael még mindig válaszra várt.

– Gyere! – mondta. – Üljünk ki egy kicsit!

Az esővíz tócsába gyűlt az íróasztal szélén. Szinte könyörgött.

Chris bólintott.

– Rendben.

Az ikrek a konyhában ültek. Tankönyvek heverték szétszórva az asztalon. Nick tanult, míg Gabriel hintázott a széken, kekszet evett, és a testvérét bosszantotta.

– Az a szemét! – dohogott. Az égboltnak a mosogató fölötti ablakon keresztül látható részén villám ragyogott fel.

Chris megeresztett egy félmosolyt – egy egész mosoly fájt volna.

– Látnotok kéne a másik srácot!

– Ó, látni fogom – a törött csontjait. Vegyél egy kekszet!

Chris megrázta a fejét, a látása megint elhomályosodott.

Michael elkapta a karját.

– Jobb lenne, ha leülnél!

Chris hirtelen elhúzódott tőle. Jobban fájt, mint kellett volna, kénytelen volt megkapaszkodni az egyik konyhaszék háttámlájában.

– Jól vagyok.

Nicholas letette a ceruzáját, és figyelte. Chris nem látott együttérzést az arcán. Nick ilyen volt.

– Hol kaptak el?

Chris megint kinézett az ablakon. Ott maradt, hogy megnézzze Gabriel edzését, és már éppen szedelőzködött, az ég esőt ígért, és az edző arra kérte a játékosokat, fussanak egy nagyot. Öt kilométerre laktak az iskolától, és sohasem bánta a hosszú gyaloglást.

Vagyis ma estig nem bánta.

– Az iskola mögött – szólalt meg végre.

– Vártak rád?

Chris bólintani készült, de meggondolta magát, amikor a látása megint elhomályosult.

– Aha. Azt mondták, szólnak az Őrzőknek.

– Mindig ezt mondják – vetette közbe Nick.

– Szerintem most komolyan gondolják.

– Nem tennék meg – mondta Michael. – Alkut kötöttünk. Mi is betartjuk, ők is betartják.

– Még hogy betartják, röhögnöm kell! – Gabriel megint hintázní kezdett a széken. Tekintetét Michaelre szegezte, hangjában elítélő, maró gúny csengett. – Meddig hagyod még, hogy ezt csinálják?

– Ne kezd megint! – Michael meglökte, és ezzel egyenesbe hozta Gabriel székét. A tankönyvkupacra mutatott. – Inkább tanulj!

Gabriel hátralökte a székét, a mozdulat tele volt erőszakos fenyegetéssel.

– Mi van? Csak akkor vagy tökös, ha egy lányt kell elüldözni a házból?

Chris felsóhajtott, és elengedte a széktámlát. Elindult a hátsó ajtó felé. Senki sem tartotta vissza.

A levegő lehűlt. Az esővíz jólesett sebesült arcának. Óvatosan levette a pólóját, és elhevert az egyik nyugágyon. Ha türelmes lesz, ha elég sokáig fekszik ott, az eső majd felajánlja, hogy begyógyítja a sebeit, lehúzza a duzzanatokat, és feltölti energiával. Általában hamar beleunt a várakozásba, és siettetni akarta a dolgot. Ez persze csak kimerítette és felingerelte, és most különben is túl erős fájdalmai voltak ahhoz, hogy ilyesmivel vesződjön. Michael folyton azt mondogatta, eljön majd az idő, amikor képes lesz uralni ezeket az erőket.

Ha Tyler és a haverjai addig meg nem ölik.

Chris nem hallotta a tolóajtót, de az eső tudatta vele, hogy Michael kilépett a verandára.

Nem volt kedve odanézni.

– Ilyen gyorsan abbahagytátok a veszekedést?

Michael leült a mellette lévő nyugágyra.

– Nem veszekedtünk.

Chris ezt egy pillanatig sem hitte el.

– Levezetted az összes dühöd Beccán?

– Ki ez a lány, Chris?

Chris a felhőkre szegezte a tekintetét, és gondolatban újra végigvette a parkolóban lezajlott eseményeket. Becca felette térdelt, vizet öntött az arcára. Ő hirtelen felugrott, azt gondolta, csak azért térítik magához, hogy aztán végleg elintézzék. A víz boldogan engedelmeskedett a dühének – Beccának szerencséje volt, hogy nem ütötte le. Vagy még rosszabb is történhetett volna.

Megrázta a fejét.

– Senki. Csak egy lány.

– Azt hiszem, távol kéne tartanod magad tőle.

– Úgy néz ki, te ezt már elintézted nekem.

– Tudod, hogyan értem. – Michael szünetet tartott. – Nem tetszett a sztorija.

– Nos – mondta Chris, miközben oldalt fordította a fejét –, *te* nem voltál ott.

Találó megjegyzés volt. Michael sokáig nem szólt semmit.

– Mit akarsz, mit csináljak, Chris?

Valamit. Bármit. Chris megint a felhőkre pillantott, tágra nyílt szemmel bámult az esőbe.

– Semmit, Michael.

A bátyja hátradőlt a széken, ugyanarra a sötét égboltra meredt, és hagyta, hogy az eső őt is átáztassa. Hozzá nem beszélt az eső, de Chris tudta, hogy Michael is érez valamit, amikor a cseppek a földet érik.

– Ki nem állhatom ezt – szólalt meg végre Chris.

– Tudom.

– Erősebbek vagyunk náluk.

– Pont ez a baj. Nagyon jól tudod! – Michael szünetet tartott. – Ne hagyd, hogy beugrassanak!

Chris az arcára mutatott.

– Erre gondolsz? Ez neked beugratás?

– A francba, Chris! Látni akarják, hogy elveszíted az önuralmad. Te is tudod, nem?

Tudta. Michael vajon tényleg nem tudja, hogy *ő* is tudja?

– El akarok menni innen – mondta Chris.

Michael felsóhajtott. A hangjában az volt: „*Ó, ne kezdjük ezt már megint!*”

– És hová mennél? Mit gondolsz, meddig tudnánk rejtőzködni? Már nem vagyunk gyerekek, Chris. Ha másik közösségbe költözünk, egészen biztosan jelenteni fognak bennünket.

Chris mérgesen nézett.

– Akkor oda menjünk, ahol nincs közösség!

– Ó! Jó ötlet. Hol van ilyen?

– Hallgass! Nincs szükségünk rájuk! Nincs szükségünk...

– Mire nincs szükségünk? Házra? Iskolára? Ki akarsz költözni az erdőbe, és azon élni, ami ott megterem?

Igen. Pontosan így érezte. Ha ez lenne az ára, vállalná.

Chris csak bámult bele a sötétségbe, és nem szólt semmit.

Michael a szemét forgatta.

– Jól van, Chris. Nem érdekes.

A mellkasában kicsit enyhült a szorítás, így nehezebb esett dühösnek maradnia. Most már érezte, ahogy az eső végigsimogatja a vállát, és enyhülést ad az izmainak.

– Csak hagyjalak békén, igaz? – kérdezte Michael.

Nem. Nem ezt akarta. Azt akarta, hogy Michael maradjon vele, és mondja azt, hogy *ezúttal* majd szembeszállnak velük. Hogy majd most megmutatják Tylernek és azoknak az örülteknek, hogy kikkel is kötözködnék.

De Michael sohasem mondana ilyet.

– Aha – mondta Chris. – Fáradt vagyok.

Hallotta, hogy a bátyja feláll, de nem nézett rá, az viszont figyelte még egy darabig, ezt érezni lehetett.

Michael végül felsóhajtott, és az ajtó felé indult.

– Én is, öcsi. Én is.

Becca tudta, hogy az anyja kiborul, ha összesározza az előszobát. Így a fűvön át a hátsó ajtóhoz került, és a mosókonyhán keresztül surrant be.

Legjobb barátnője a konyhaasztalnál ült, és egy magazint lapozgattott. Félig üres tányér állt előtte. Beccát nem lepte meg, hogy itt látja.

Ahányszor Quinne meggyűlt a baja az anyjával, mindig náluk kötött ki. Egy halom érintetlen töltelek és egy kis szelet pulyka maradt a tányéron, de az összes zöldséget és a protein nagyját megette.

– Helló!

Becca nagy nehezen lerúgta magáról a cipőjét.

Quinn felemelte a tekintetét a magazinról.

– Gyalog jöttél haza? Miért nézel így ki?

Becca fontolgatta, elmesélje-e az este eseményeit. A verekedést.

Az utat Chris házához. A különönc testvéreit.

De túl bonyolult lett volna.

– Hosszú történet. Ez a vacsorám?

Quinn villájára szúrta az utolsó falat pulykát, és a szájába tolta.

– Anyukád két tányérral hagyott.

Persze hogy kettővel.

– Már elment munkába?

– Aha. Életeket menteni, mindenféle hülyékét.

Quinn Briscoe-val az óvoda óta barátnők voltak. Középső gyerek volt, két fiútestvér közé született. Jake kosárlabda-ösztöndíjjal a Duke Egyetemen tanult, az a fajta fiú volt, akit pienesztálra állítanak, és vele példálózhatnak, valahányszor a többiek, a kicsik, nem felelnek meg az elvárásoknak. Az öccse, Will, úgy lázadt, hogy makacsul nem volt hajlandó részt venni semmilyen sporttevékenységben. Ez meg is látszott a testfelépítésén.

Quinn akár Jake női megfelelője is lehetett volna. Ugyanazt a fizikai koordinációs készséget örökölte, mint a bátyja, és ugyanazt a versenyszellemet. Jake azonban magas és vékony volt, Quinn viszont alacsony és tömzsi maradt.

Sohasem volt kövér, csak nagyon atletikus volt az alkata. Becca azon viccelődött, hogy Quinne napi egy fekvőtámasz elég lenne

ahhoz, hogy rögbijátékoshoz illő vállalai fejlődjenek. Bármelyik sportcsapat örömmel fogadta volna az iskolában, és ami azt illeti, a rögbicsapat még hasznát is vette volna!

De Quinn táncosnő akart lenni.

Persze megvolt hozzá a ritmusérzéke és minden fizikai adottsága. Csak épp kecsesség és elegancia nem szorult bele. Meg pénze sem volt rá. Elégge csinosnak lehetett nevezni. Hosszú haj? Puha bőr? Nagy, kék szemek? Quinn el volt látva mindezzel. A rövid, testhez álló farmer sohasem illett igazán hozzá, a szűk ujjatlan pólókban pedig egyenesen nevetséges látványt nyújtott a bicepszével. Pont úgy nézett ki, mint ahogy állítása szerint érezte is magát: sehová sem tartozónak. Amit akart, az sohasem akarta viszont őt.

Quinnt igazán sajátos vérmérséklettel áldotta meg a sors. Veszedéseik az anyjával legendások voltak. Ijesztőek. Azok a fajta vére menő, hosszan elhúzódó szájkarate-mérkőzések, amelyek láttán Beccának kedve támadt hazaszaladni, és megölelni az anyját.

Becca anyja megmondta Mrs. Briscoe-nak, hogy a lánya bármikor szívesen látott vendég a házukban. Később aztán Quinn még lakáskulcsot is kapott.

Idén többször előfordult, hogy Becca hazatérve Quinnt találta a konyhában. Rendszerint előbb kisírta magát Becca anyjának válán, majd ott aludt náluk. Az egész olyan volt, mintha kapott volna egy lánytestvért.

Becca nem tudta, pontosan mit gondoljon a helyzetről.

Átvágott a konyhán, hogy kivegye a másik tányért a hűtőszekrényből. Anyja a zöldbabból mosolygós arcot formázott a krumplicipürebén.

Becca sóhajtvá tolta be a tányért a mikrohullámú sütőbe.

– Volt egy telefonüzeneted – szólalt meg Quinn.

Egy üzenet? Az egyetlen személy, aki hívni szokta, itt ült vele a konyhában.

– Kitől?

Quinn eléje csúsztatott egy darabka papírt az asztalon.

– Az apádtól.

Becca meredten nézte barátnője macskakaparását. Apja félélv-
te telefonált, de még mindig úgy érezte minden egyes alkalommal,
mintha gyomorszájon vágták volna.

– Telefonált?

– Egy férfi hívott, és kérte, mondjam meg Beccának, hogy az apja
telefonált. Megmondtam neki, hogy nincs joga az apádnak nevez-
nie magát, mire sóhajtván megkért, adjam át neked az üzenetet. Erre
én megmondtam neki, hogy a feladatomban tartom, hogy megvéd-
jelek a seggfejektől...

– Kérlek, mondd, hogy viccelsz!

Quinn lenyalta a száftot a kanáláról.

– Tudod, hogy csak vigyázok rád.

– Anya tudja?

– Nem. Addigra már elment a klinikára.

Becca úgy bámulta a számokat, mintha azok hirtelen hosszú tör-
ténetté változhatnának, és mesélhetnének arról, hogy az apja hol és
mivel töltötte az idejét mostanáig.

Becca tizenegy éves volt, amikor elhagyta őket. Épp iskolából
jött, és áldott tudatlansággal szállt le a buszról. Az anyja a hétvégeig
nem is robbantotta fel a bombát. Becca még mindig félkegyelmű-
nek érezte magát, elhitte a mesét valamiféle szolgálati útról. *Napo-
kig* hitte.

De az apja elment. Lelépett. Felébredt reggel, kapott egy telefon-
hívást, és azt mondta, el kell mennie.

És aztán nem jött vissza.

Azért úgy tett, mintha valamennyire érdekelné Becca sorsa. Fél-évente telefonált, kérdezgette az életéről, nem mintha ez bármit is számított volna. Becca eleinte listákat írogatott, hogy be tudjon számolni minden eredményéről, hogy bebizonyítsa az apjának, ő lenne a tökéletes gyerek, ha visszajönne. Apja biztató, bátorító dolgokat mondott, de amikor a lánya könnyörögni kezdett, hogy jöjjön haza, sóhajtván csak annyit mondott, még sok dolgot kell elintéznie. Felsőtagozatos korában mindez izgalmasnak, titokzatosnak tűnt. Mint ha az apja valamiféle titkos ügynök lenne.

Mostanára már tudta, hogy az apja csak szerepet játszott. Suttogva folytatott beszélgetéseik során üres ígéretekkel áltatta.

Mekkora egy disznó!

Eleinte a leghangosabbra állította a csengő hangerejét, nehogy lemaradjon egy telefonhívásról. Mert az apja sohasem hagyott üzenetet, nem hagyott elérhetőséget.

Egész mostanáig.

Becca bámulta a telefonszámot, és nem tudta, hogyan reagáljon.

Majd összegyűrtte a cetlit, behajlította a szemetesbe, fogta a zacskót, és kivitte a kukába. A szíve vadul vert, de rászólt, hogy ezt hagyja abba.

Visszasétált a konyhába, és kivette a tányért a mikrohullámú sütőből.

Quinn meredten nézte, várta, hogy Becca megszólaljon. Várta, hogy valami támpontot adjon, mi következik.

Becca lerogyott a székre.

– Nos – vette fel a kanalat. – Mi volt ez a dráma az anyád gyertyafényes partijával?